

ژاله هربان ، ساعر و ترجان عوطف ، وجدان خردورم !

اگر بجا طردیر نوشتن قلب صدیق تازرا کشته باشم بعذرت مخواهم .
زندگی بارگرانی را بر سکر ناتوانم اندخته و آنچه از من نمی آید
از من خوبست کده .

آنچه به درخواست رفیق غریب بدیع سپلی دارد ، اجراده ،
نامه ایشان را بالذات به رفیق برایی سپردم و در باره طرح
ایشان بارگیر حزبی نیز تقدیم کرم . و نصیحته من در همین مقطع خاتمه
بیفت . باور داشتم که رفیق برایی با همانست خودشان
بمنظور اجابت و یا تبادل تظر و استیضاح بر فیق بدیع بر جایه
سیف مایند . چنانچه ایشان بعد از حصول نامه رفیق بدیع دوبار
در مسلک بوده اند .

شعر دوستان و ادب پروردان دوران نقد بفنازه
تقریباً با نام افریده بی مثال نهاده استند . صدای ژاله
را چون صدای نیاز عصی تکریمیون ها ایرانی ، صدای خبروران
قهرمان تاریخ - صدای بسیاریت محالت خواه میشنوند .
اینجا در کشور ما که حساب را با خون و آتش تصوفی میکند ،
گوش های گرسده قرون شوابی یافته و لذت های قرون بجن
آمده اند . حرفاها نهاد که حرقوهای بجهان زردشت را
بلهای شعر توده بی قرن بستم تعویض گرده است در آن شده های
سینه های سوخته عاشقان حقیقت تجلیعیه و مراجع نایسیهای خود را
باز یافته است .

به زاله این پیامبر ایرانی انقدر بجهانی گوش داده کده است
زهی سرف ، زهی افقار !